

MARIA MATINMIKKO

Sydäntalvi

Laahustamme paksun sumun peittämään rantaan toisiimme nojaten. Sumu, reunan olento, tunkeutuu suuhun ja sie-raimiin, tihkuu ulos kyynelkanavista. Si-nisen sävyt tuntuvat samalta kuin silmät luomien painelun jälkeen, sävyt kiertävät ja aaltoilevat etäisinä kiekkoina ympärillä. Työnnän pitkiä kynsiäni kämmeniini käsineiden sisällä, kynnet uppoavat ihoon ja avaavat kämmeniin kidukset. Kaikuina hohtava järvi syöksähtää aina kauemmas kun siihen yrittää tarkentaa katseensa. Tarinallisuus purkautuu ohuena lankana hi-hansuusta, sellaisena, jonka voi nopeasti vetäistä pois; se purkautuu pienenä kirpeänä nauruna kuten terävä suolakarkki kielellä. Laituri on rikki. Tuuli on rieka-leinen, kaikkialta rikki. Alan rapsuttaa vanhaa kynsi-lakkaa, silakkaa, pakkaa, aikaa, sikaa, ikää, hikeä; jonkin nimeä. Täällä toistellaan ydinsyitä. Linnut sinkoilevat läpi maiseman. Laituri natisee. Sumu suurentaa keuh-kojaan, yskii höyrymäistä yskäänsä kuin turkkilainen sauna olisi käännetty sisäpuoli ulospäin ja venytetty äärettömiin. Kämmeniin haljenneet kidukset oppivat hengittämään nopeasti. Yksi sininen kiekko irtoaa muista ja avautuu keskellä järveä tummana hehkuna. Se levittää kohisevan ja rakeisen mutta pehmeän mus-teensa järven ylle. Tumma kiekko imee vaaleaa sumua sisäänsä kuin käyttäisi sitä polttoainekseen tai söisi ruuakseen. Tämä on ääri ja raunio. Täällä katsotaan si-vusta kuinka käy. Täällä muistellaan pistettä, josta ei ollut enää paluuta. Täällä harjoitellaan epävarmuuden sietämistä, kannatellaan epävarmuutta, tutkitaan sen

voimakkuutta ja muotoja. Täällä havainnoidaan kuin ei olisi koskaan ennen osattu havainnoida. Joskus joku raapii näkymättömiä sei-niä mutta muuten täällä ei rea-goida, hätiköidä eikä ratkaista. Täällä ollaan valmiita luopumaan. Hän kuulee palohälyttimen soivan. Se soi hänen päässään. Tummansininen kiekko keskellä järveä työntää kiduksistaan pitkän paksun kielen, jonka reu-noilla näkyy imukuppeja ja suoniat. Kieli suurentuu mitä pidemmälle se ulottuu. Kieli heiluu lassona, yrittää osua johonkin mutta ei osu koska sillä ei ole silmiä, on vain tarve. ”Miten kukakin hoiti turvattuuttaan.” ”Miten järjestelmä tuotti itseään.” Hän tuntee psyykensä, voiko oman psyykensä tuntea: massaa ja virtausta, huone ja sitä kannattelevaa pimeyttä. Laine napsauttaa laituria, laituri reväyttää nilkkansa, kallistuu entisestään. Linnut vaihtavat sinkoilevaa kulkusuuntaansa. Meitä on jäljellä vähän. Täällä jokainen käy läpi elämänsä. Täällä ollaan hiljaa ja kuunnellaan. Täällä ei valmistuta eikä tavoitella. Täällä ei olla menossa eikä ponnistella. Täällä ei laskel-moida. Kidukset hanskojeni sisällä alkavat haluta pois hanskoista. Molemmissa kämmenissäni näkyy neljä puo-likuun muotoista aukkoa. Ne ovat nyt omia olentojaan. ”En tiedä mitä teen näille”, sanon, ”ehkä ne kehittyvät joksikin, ehkä sulkeutuvat, olen nyt tämä joukko ja mutaatio.” ”Ei se mitään, kaikenlaista tapahtuu, tuo kuuluu tähän, et ole ainoa”, hän sanoo. Seisomme lai-turin päässä toisiimme yhä nojaten. Alamme murista ja haukkua. Murina tulee syvältä kuin huutaisi unessa tai kuvittelisi olevansa uhattu kidutettu koira. Suupielemme repeävät haukkumisesta, hampaat painuvat syvemmälle

koloihinsa, kuluvat puhki. Huudamme tahdottomina: shokissa, sodan ja kaaoksen takaumissa, lämmenneen pallon järvinurkassa. Murina ravisuttaa, punertaa ja kouristaa, oksennuttaa ja vavisuttaa. ”Tämäkin kuuluu tähän”, sanon. Nyt ei ole enää mitään uutta.

//

Suuri karvamatto työntää pintaan tarkkaan kulutetun froteepyyhkeen lankoja. Pumpuli on repeytynyt hatariksi lautoiksi yöpöydälle, jäljelle jääneiden Topz-puikkojen kielletty muovi uhkaa jumiutua vessan aukkoihin. Joku naapurissa puhuu monotonisesti itseksensä, rukoileeko, ääni kantautuu talon rakenteita pitkin, sen sävy värähtelee näissä materiaaleissa. Valkoinen kova keksi hampaitteni välissä syön hampaitani, itseäni, hampaiden muruja, materiaalin ja maailman toiseksi vaihtuminen ruumiissa tuntuu juuri tältä. Hän laskee kätensä reidelleni, se kiihottaa häntä heti, hän on rakentunut niin. Myös minä olen rakentunut niin, mutta hitaammalla langalla. Kuljen autiota reittiä, olen valinnut tämän reitin, sen autioisuuden. Olen valinnut olla törmäämättä koko ajan, se johtuu lumesta, lapsuuteni lumisista aavoista, ne vaimensivat kaiken. Mutta teräväreunaiset tummat objektit, myös moniväriset säteet ja säröilevä kimallus leikkaavat ilman, keskeyttävät auton reitin. Maanalaisten vainioiden kimaltavat turskat, sanon, niitä kohti menen. Mahdotonta määrittellä kulmauksia, nimetä niitä kummemmin, ymmärtää miten aikojen saatossa ne ovat juuri tuol-

laiseen asetelmaan ajautuneet. Mahdotonta ennustaa, mihin muodostelmaan ne päätyvät. Ehkä naapurustot, kodit ja sängyt katoavat, ja vettä on joko liikaa tai liian vähän. Hän silittää olkapäitäni ja niskaani, rakastan sitä heti, olen rakentunut niin. Myös hän on rakentunut niin, mutta hitaammalla langalla. Jukkapalmu kuolee. Emme tiedä sen syytä: onko se kosteuteen, valoon, ravinteisiin vai mihin liittyvää. Palmu kuolee silmiemme edessä. On varaa surra sitä. On varaa nähdä yhden palmun kuolema, on varaa huolehtia. Samalla kun surkuttelemme palmua, hän unelmoi koirasta, se liittyy hänen lapsuuteensa. Hänen ensimmäisen koiransa nimi oli Windy, tuuli piili sen pitkissä karvoissa, Pablo ja Pepe olivat kiharaisia. Hän sanoo osaavansa kasvattaa koiran. En tiedä mitä se tarkoittaa tarkalleen, mutta tiedän, että se pitää sisällään paljon. Keskitymme nyt näihin tohveleihin. Lattianrajassa on talvisin kylmä. Tohvelit huvittavat, koska ne ovat epäajanmukaiset ja niillä haetaan ihanuutta, liian ilmiselvästi tohveleilla haetaan ihanuutta. Ajaudumme johonkin ristiriitaan, meillä on samanlaiset temperamentit. Ajaudumme hetkelliseen torjutuksi tulemisen, loukkaantumisen ja koston kierteeseen, mutta se on pientä, on varaa selvitellä ajatuksia ja kerää auki syitä, jotta emme toistaisi samaa tulevaisuudessa. Ajattelemme tulevaisuutta. Rakastan lumisadetta kohdissa, joista mikä tahansa päällimmäinen kerros on kuoriutunut. Pääkalloja ihojen alla mäen päällä, mahdotonta sanoa mitä mieltä, ja mitä mieltä mielissä; planeetat, politiikka. Vuodenajan intiimi lauseke ei ole intiimi.